

Arrest

nr. 167 714 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 1 april 2015 te Gent in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoeker dient op 15 juni 2015, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 10 december 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 24 december 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.06.2015 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voornaam: [E.]

Nationaliteit: Turkije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode april 2014 - mei 2015 (BVBA Liva) voor. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 14.08.2015. De voorgelegde gegevens betreffende haar bestaansmiddelen zijn dan ook niet langer actueel. Betrokkene legde geen bijkomende documenten voor. Zodoende heeft onze dienst geen beeld op de precieze aard en op het exacte netto-bedrag van het (eventuele) huidige inkomen van de referentiepersoon, en kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1.

Dat volgens verweerder verzoeker geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” te beschikken.

2.

Dat volgens verweerder verzoeker heeft nagelaten bewijzen inkomsten van de referentiepersoon na 14 augustus 2015 neer te leggen.

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat hij bij zijn aanvraag dd. 15 juni 2015 onmiddellijk alle noodzakelijke bewijsstukken, welke zijn aanvraag ondersteunen, heeft neergelegd.

Verzoeker merkt verder dienaangaande op dat hij in elk geval gehouden is binnen de drie maanden na de indiening van zijn aanvraag dd. 15 juni 2015 alle bewijsstukken neer te leggen welke zijn aanvraag F-kaart ondersteunen (cf. bijlage 19ter dd. 15.06.2015, stuk 2).

Dat derhalve verweerder dan ook niet in de bestreden beslissing kan stellen dat verzoeker heeft nagelaten de netto-inkomsten welke dateren van na augustus 2015 voor te leggen.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd is.

3.

Dat, indien verweerder op de hoogte wil zijn van de actuele netto-inkomsten van de referentiepersoon, hij gehouden is verzoeker uit te nodigen deze stukken alsnog neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

4.

Dat tenslotte, krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Verweerder verliest opnieuw uit het oog dat het art. artikel 42, § 1, tweede lid Vw. uitdrukkelijk stelt dat "Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.).

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht."

2.2.1. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu weigerde verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden te erkennen, omdat niet was aangetoond dat de Belgische echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelde vast dat als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote weliswaar inkomsten uit een tewerkstelling voorlagen, doch deze tewerkstelling was beëindigd op 14 augustus 2015 en de gegevens betreffende de bestaansmiddelen dan ook niet langer actueel waren. Er werd vastgesteld dat geen bijkomende documenten waren voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote. Verweerder oordeelde dat, bij gebreke van stukken betreffende de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon, niet afdoende kon worden beoordeeld of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker op zich niet aannemelijk maakt dat verweerder bij voormelde beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verzoeker betwist niet dat de tewerkstelling van zijn echtgenote werd beëindigd op 14 augustus 2015, en zij aldus sindsdien niet langer inkomsten genoot uit deze tewerkstelling, en evenmin dat hij in het kader van zijn aanvraag geen andere inkomsten of bestaansmiddelen van zijn echtgenote aantoonde.

In zoverre verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat het aan hem toekwam de aanvraag te actualiseren wat de bestaansmiddelen van zijn echtgenote na 14 augustus 2015 betreft en verweerder hem had moeten uitnodigen in dit verband bijkomende stukken voor te leggen, wordt verwezen naar de bespreking dienaangaande in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht en de rechten van verdediging.

Verzoeker betoogt verder dat verweerder overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse had moeten doorvoeren.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Overeenkomstig bovenstaande wetsbepaling is verweerder indien niet is voldaan aan de voorwaarden van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verplicht om op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenoot en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dit verband RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Verweerder stelde in casu in de bestreden beslissing vast dat er op dat ogenblik geen actuele bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon voorlagen die in rekening konden worden gebracht bij het bepalen of er sprake is van de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, nu de aangebrachte inkomsten uit tewerkstelling niet langer werden genoten. Bij gebreke aan actuele bestaansmiddelen die in rekening kunnen worden gebracht, is er geen sprake van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en in deze situatie rustte er op verweerder geen verplichting om over te gaan tot de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). In de situatie dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing vaststelt dat niet blijkt dat er op dat ogenblik nog sprake is van concrete bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, dient hij niet over te gaan tot een behoefteanalyse. In deze situatie liggen immers noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voor om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Er blijkt niet dat verzoeker in zijn situatie op nuttige

wijze kan refereren aan die gevallen waarin er weliswaar stabiele en regelmatige bestaansmiddelen voorliggen, doch deze ontoereikend zijn.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de wet tot zijn beoordeling is gekomen. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Verzoeker betoogt verder dat het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en zijn rechten van verdediging zijn miskend, nu hij niet werd uitgenodigd om bijkomende stukken of informatie naar voor te brengen ter staving van de bestaansmiddelen van zijn echtgenote.

De Raad wijst er evenwel op dat een vreemdeling die vraagt om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden. Verzoeker diende verder ook te weten dat nu hij ter staving van de bestaansmiddelen van zijn echtgenote enkel bewijzen voorlegde van inkomsten uit een tewerkstelling en deze tewerkstelling werd beëindigd op 14 augustus 2015, op een ogenblik dat verweerder nog geen beslissing had genomen inzake zijn aanvraag, er vanaf dat ogenblik niet langer actuele bestaansmiddelen voorlagen bij het bestuur en er aldus een noodzaak was om het bestuur alsnog in kennis te stellen van de eventuele bestaansmiddelen van de echtgenote sinds dat ogenblik. Er kan ook geenszins worden vastgesteld dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om nog overige bewijsstukken voor te leggen. Verzoeker geeft aan dat hij er toe was gehouden om binnen de drie maanden na de aanvraag alle bewijsstukken voor te leggen en dat aldus verweerder niet kon stellen dat hij naliet stukken voor te leggen betreffende de inkomsten na 14 augustus 2015, doch dit gestelde kan niet overtuigen. Er blijkt zo niet dat het gegeven dat verzoeker, gelet op artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, beschikte over een termijn van drie maanden na de aanvraag om alle bewijsstukken over te maken, verhinderde dat hij – in de situatie zoals deze zich thans voordeed waarbij de inkomenssituatie van de echtgenote wijzigde nadat alle vereiste bewijsstukken reeds waren voorgelegd – ook na deze termijn nog stukken kon voorleggen of dat hij dan niet langer zou zijn gehouden tot een actualisatie van zijn dossier. In casu liep de termijn van drie maanden bovendien tot 15 september 2015, zodat verzoeker wel degelijk ook nog binnen deze termijn stukken had kunnen voorleggen van inkomsten of bestaansmiddelen na 14 augustus 2015. De Raad benadrukt dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Eveneens wordt benadrukt dat het weigeringsmotief dat aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag ligt voorzienbaar was voor verzoeker en dat niet blijkt dat verzoeker in de onmogelijkheid was om in het kader van zijn aanvraag – ook na de termijn van drie maanden – alle nuttige gegevens voor te leggen of dat hij zou zijn verhinderd dit te doen. In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat het bestuur enig onzorgvuldig handelen kan worden tegengeworpen of dat verzoekers recht om te worden gehoord of diens rechten van verdediging werden miskend.

De Raad merkt in dit verband daarenboven op dat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht en de rechten van verdediging maar tot de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kan leiden, voor zover verzoeker aannemelijk maakt dat hij aan het bestuur nuttige gegevens had kunnen voorleggen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. In casu blijkt dit niet. Verzoeker toont niet aan dat hij nog enige dienstige en concrete informatie had kunnen verschaffen die verweerders appreciatie van de feiten of het besluitvormingsproces kon beïnvloeden. Verzoeker brengt zo geen concrete gegevens of stukken aan dat zijn echtgenote sinds 14 augustus 2015 nog bestaansmiddelen heeft, laat staan bestaansmiddelen die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in rekening kunnen worden gebracht bij het bepalen of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hij toont zodoende geenszins aan dat enige vraag tot actualisatie voor het bestuur nuttige gegevens had kunnen opleveren. De Raad merkt in dit verband ook nog op dat in zoverre de echtgenote een andere tewerkstelling had gevonden, deze ook zou hebben moeten blijken uit de databank van de RSZ zoals deze blijken de stukken van het administratief dossier

door verweerder werd geraadpleegd. Uit een afschrift van het onderzoeksresultaat van deze raadpleging wat de echtgenote betreft, blijkt niet dat dit het geval was.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht of van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

2.2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS